

Terug naar mijn jeugd – jaren zestig

In een rustige wijk van Amsterdam, waar de straten werden omlijst door knoestige bomen en de lucht werd gevuld met het geluid van spelende kinderen, begon mijn verhaal. Mijn jeugd leek op het eerste gezicht als die van ieder ander kind: een lachend gezichtje, fonkelende ogen en een onverzadigbare nieuwsgierigheid naar de wereld om mij heen. Maar onder de oppervlakte, achter dat schijnbaar vrolijke masker, woedde een storm van somberheid die mijn jeugdjaren overschaduwde.

Het was op mijn zesde of zevende levensjaar dat de eerste tekenen van somberheid zich begonnen te manifesteren. Ik was altijd al een gevoelig kind geweest, meer bezig met mijn gedachten dan met het ruwe spel van de andere jongens uit de buurt. Terwijl mijn leeftijdsgenootjes buitenspeelden en luidruchtig plezier maakten, trok ik me vaak terug in mijn eigen wereld, een wereld die gekleurd werd door donkere gedachten en zorgen die ver buiten mijn jaren leken te liggen.

Het was moeilijk voor mijn ouders om de oorzaak van mijn somberheid te achterhalen. Ze waren liefdevol en zorgzaam, soms bereid om naar mijn verhalen te luisteren en mijn angsten weg te nemen, maar toch leken ze machteloos te staan tegenover de duisternis die mijn kleine hartje overspoelde. Misschien was het de druk van de school, waar ik worstelde

om bij te blijven met mijn klasgenootjes, of misschien was het de eenzaamheid die ik voelde, zelfs te midden van mijn vrienden.

Wat het ook was, de somberheid werd met de dag intenser. Ik begon steeds meer tijd alleen door te brengen, trok mij terug in mijn kamer waar ik kon dwalen in mijn eigen gedachten. De lach die eens zo vaak mijn gezicht had verlicht, werd steeds zeldzamer, vervangen door een uitdrukking van droefheid en melancholie die mijn ouders tot in het diepst van hun ziel raakten.

Het was tijdens deze donkere dagen dat ik mijn toevlucht zocht in de wereld van de verbeelding. Ik verslond boeken als een hongerige wolf, mijn geest reikend naar verhalen die mij konden transporteren naar verre oorden en avonturen waar ik alleen maar van kon dromen. In de pagina's van mijn favoriete boeken vond ik een toevluchtsoord, een veilige haven waar ik kon ontsnappen aan de somberheid die mij omringde.

Maar zelfs in mijn verbeelding kon ik de schaduwen niet volledig ontvluchten. Ze achtervolgden mij als spoken in de nacht, fluisterend in mijn oor en herinnerde mij aan de donkere wolken die zich boven mijn hoofd hadden verzameld. Hoezeer ik ook probeerde te vluchten, de somberheid was altijd daar, een onzichtbare last die mij bleef achtervolgen, zelfs in de helderste momenten van de dag.

En toch, te midden van al deze duisternis, gloeide er nog steeds een sprankje hoop in mijn hart. Een kleine vonk van moed die mij eraan herinnerde dat zelfs in de donkerste nacht de zon uiteindelijk weer zou opkomen. Misschien was het deze hoop die mij op de been hield, die mij de kracht gaf om elke dag opnieuw te vechten tegen de somberheid die mij gevangen hield. Ik weet het niet.

Maar voor nu bleef ik gevangen in de greep van mijn donkere gedachten, een kind dat worstelde om mijn weg te vinden in een wereld die soms even somber leek als mijn eigen ziel.

Ik kan me nog goed herinneren hoe de buiten- en binnenkant van ons huis eruitzag. Bijna aan het eind van een doodlopende straat lag ons huis. Het was inderdaad niet veel meer dan dat. Het was een portiekwoning, waar we op de tweede verdieping woonden. Mijn ouders huurden deze driekamerwoning voor een paar honderd gulden. Toen had je allemaal eigen woningbouwverenigingen: christelijke, protestantse en algemene. Onze woning was van de christelijke woningbouwvereniging Patrimonium. De woonkamer, de eetkamer annex slaapkamer en mijn kamer vormden samen onze woning.

De oppervlakte van mijn kamer was ongeveer twintig vierkante meter en het had slechts enkele beglazing. In de zomer hing mijn moeder haar geliefde geraniums in bakken op het balkon, dat aan mijn kamertje grensde. De deur die mijn